

מחר יהיה טוב

7.10.25

יומני היקר, שלום. כאן מיה.

היום הוא יום קשה עבורי, עבור מדינת ישראל כולה. היום מציינים שנתיים מאז הטבח הנורא שהתרחש בארץ. היום השבעה לאוקטובר. האווירה ביום זה קודרת וכאובה, הזכרונות צפים ואיתם גם הזמעות.

היום קמתי בבהילה ובשבע, חלמתי על אחי הצעיר. זוכר שסיפרתי לך עליו? הוא נרצח בדיוק לפני שנתיים, במסיבה ברעים. חלמתי שהוא מולי והוא חכן לחבק אותי, וכשאתי משיטה את ידיי כבי לחבק אותו בחזרה, נשמעת ירייה והוא צונח ונפלים. כבר הרבה זמן שלא חלמתי עליו, בשבע, עברה בדיוק שנה מהסיט האחרון. אני חושבת שהסיבה העיקרית לכך שמצבי השתפר והסיטים פסקו, היא שיש לי תקווה. יש לי תקווה כי המצב בארץ השתפר מאוד. אתה ודאי זוכר יומן יקר, שסיפרתי על פרויקט ההסברה העולמי שהוציאו אפולו הממשלה ומשרד החינוך, שכשיו מאוד מאוחדים: בכל שבוע, ילדים בליי ואני מסבירים בשיחות זום על המצב בארץ, ועל הטבח שהיה לילדים בעולם, ובעקבות זאת האנטישמיות פוחתת, וזה נותן לי תקווה ורצון להלחם ולקום כל בוקר, לעבד לחולים, לבית הספר ולפגוש חברים, וזה גם מה שעזר לי ביום קשה זה. במחשבה מעודדת זו, יומן יקר, אני מחזירה אותך לתיק ויוצאת לבית הספר.

שכשיו הפסקה, ואני יושבת בכיתה וכותבת לך, מנסה לעצור את הזמעות בבוקר היה לנו טקס לעבר כל הנרצחים, התנהלות נאלמה, והייתה גם הרצאה על שתי בנות שניצלו מהמסיבה ברעים וסיפרו להן את סיפור העבודה המרעש שלהן. זה שימח אותי, אק גם לא יכלתי להפסיק לחשוב על אחי ועל שאר הנרצחים, שחיים הסתיימו.

לאחר מכן הייתה צפירה. כולם עמדו ביממה במשק דקה, זוכרים וחושבים על כל המבלים, הילדים, האמהות, האבות, הנערים והנערות, הבחורים והבחורות וחילי צה"ל שנחטפו ונרצחו בדם קר. המורה נכנסת לביתה, אל אחזור בהפסקה, יומן יקר.

חזרתי לשכשיו היו ששתיים קצת יותר מעודדות, צפיון בכל התישורים המשמחים מחברות ברצף השבת החטופים, סיפורי העבודה, חיסול יחיא סינוואר וכל החמאס, וההתישבות של היהודים לאחר סיום המלחמה בעוטף ולם בעזה עצמה! בכל צפייה החור בלב קצת מצטמצם, ותחושת הבטחון חוזרת.

שכשיו אני בחזרי. בשחזרתי הביתה, ראיתי את אחי יושבת ובוכה בסלון, את אבי מחבק אותה, ואת נר הזכרון עם שמו של אחי המאיר את המטבח החשוק. היצקתי את הנר שקבלתי מבית הספר, עם שם של נרצח מאירי, והנחתי אותו ליצור.

אני מנסה לחשוב מה עוזר לספר לך, הפסיכולוגית שהמדינה דאלה להקציב לך המשחה שכולה אמרה לי שבדאי לכתוב את כל הרגשות שלי, ואת כל המחשבות והזכרונות כדי שלא ישארו עליי האב, ולכן גם התחלתי לשתף אותך, יומן יקר, אבל המחשבות שלי עכשיו, למרות המצופה, אופטימיות ומאזנות תקווה. אני מרגישה רע שבמקום לבכות אני מחייבת, אבל אני יודעת שזה מה שאחי היה רוצה. ולכן, אני אלך עכשיו לחבק את הוריי, ואחזור לכתוב לך אחר כך, ביי אבינתיים יומן יקר.

אני עכשיו יושבת באוטו, בדרך חזרה הביתה מהקבר של אחי. כמו בכל הפגמים האחרונות שביקרנו בקבר שלי, דממה שוררת במכונית אלאי אחד אין חשק לדבר. כן, אני יודעת שזה נשמע קצת עצוב, אבל זה פשוט הזמן שלנו לחשוב קצת בשקט. הוריי תמיד מנצלים את הנסיגה הזאת כדי להתאבל בשקט, ואילו אני לרוב משתדלת לעדכן אותך בכל מה שקרה וברגשות שלי. הוריי ואני הלכנו טיפה מוקדים, בשביל להניח פרחים על הקבר. אחרי כמה זמן, החלו שאר בני המשפחה להופיע, ואיתם גם חבריו של אחי. חלקנו זיכרונות ונשאנו דברים אל הקבר. זאת הייתה הפעם הראשונה שנאלצתי מול כולם, ואני מודה, היה קשה לא לבכות. הכי רגש אותי נאווה של סבי. הוא ניצול שואה, והזוועות שקרו לפני שנתיים, ביום הזה בדיוק, היו לו קשות במיוחד.

בית הקברות היה מפורץ. כל כך הרבה משפחות אבילות באו לראות את יקריהם שנהרגו במלחמה. זה היה מחזה עצוב, אבל נולד ללב. אני אוהבת איך שהעם שלנו מתאחד בימי אבל, יומן יקר. אנחנו תמיד מאוחדים, אבל בימים האלה מרגישים את האחדות הרבה יותר. זה משהו שאחי היה רוצה לראות הוא שנא את הפילוסוף שהיה במדינתנו אז, לפני תחילת המלחמה. בדיוק הלכנו הביתה, יומני היקר, ואני מסיימת לכתוב אבינתיים. לכתוב שוב מאוחר יותר, אם תהיה לי הזדמנות.

השעה עכשיו היא אחת עשרה וחצי בלילה, עוזר חצי שעה מתחיל השמיני לעשירי אלפיים עשרים וחמש, מתחיל יום חדש. העצב נשאר, אך הוא מהלך גם בשמחה ותקווה. להתראות אבינתיים יומן יקר, לילה טוב. אלמשיק לכתוב לך מחר.
תודה,
מיה.

גליה ניצן

נועה רייכנשטיין